

CHP KİME HİZMET EDİYOR ?

HALK YAYINEVİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

Temmuz

1978

Çankara

HALK YAYINEVİ :

Sahibi : Kemal Tosunoğlu

Sorumlu Müdür : Tayfun Özkaya

**Adres : Ömer Hayyam Caddesi Çağlayan Sokak,
Kaya İş Hanı, Kat: 2, No: 201.
Taksim - İstanbul**

Baskı : Osmanlı Matbaası

CHP

Kime hizmet ediyor?

HALK YAYINEVİ
1978 — İSTANBUL

SUNUŞ

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER! YURTSEVERLER, DEVRİMCİLER!

Türkiye halkı 50 yılı aşkın bir zamandır «hür parlamenter demokratik rejim» aldatmacası ile faşist zulüm altında eziliyor. Halkın her direnişi, mücadelesi faşist diktatörlüğün azgın saldırısıyla karşılaşılıyor. Hakim sınıflara hizmeti meslek edinmiş politikacılar halka yalan söylemekten, daha ince hazırlanmış yalanlarla bizleri aldatmaktan öte bir şey yapmıyorlar. Ama artık bütün bunlar gün ışığına çıkıyor.

Yapılan son 1977 Haziran genel seçimlerinin üzerinden yaklaşık bir yıl geçti. Hakim sınıflara hizmeti meslek edinmiş politikacılar yine halkın karşısına geçmiş, türlü vaadlerde bulunmuştu. Düzen değişikliği fikrini seçimler ve parlamento kavramlarının içerisine sıkıştırmaya; seçimler ve parlamentoyu düzen değişikliğini sağlayacak yegane kurumlar olarak göstermeye çalışmışlardı. Seçimler elli yıldır oynanan demokrasıcılık oyununun bir tekrarı oldu. Bir dizi parti, halkı, «Vatanı-Milleti kurtarmak», yani bu düzenin devamını sağlayabilmek için göreve talip olduklarını söylemişlerdi.

Seçimler oldu bitti. Ama seçimlere karşı kendisine «Marksist-Leninist» diyenlerin tutumu, bugünkü CHP hükümetine karşı tutumları ile ya-

kından ilgili olduğu için öneminl muhafaza ediyor. Kendisine «Marksist-Leninist» diyen bir dizi revizyonist-opörtünist grup, seçimler sırasında ya CHP'ni destekleme, ya da en azından CHP'ne karşı sessiz kalma tutumu izlediler.

Marksist-Leninistler ise sadece CHP'nin değil, seçimlerin de halka kurtuluş sağlayamayacağını belirttiler. CHP'nin de diğer hakim sınıf partileri gibi komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olduğunu açıkladılar.

Seçimler esnasında halkın seçimleri boykot etme taktiği tek doğru taktikti. Çünkü ölkemiz başından itibaren burjuva anlamdaki demokrasinin kırıntılarına ancak sahip olan bir ölkedir. Mevcut yasallaşmış haklar halkın kanı, canı pahasına elde etmiş olduğu haklardır. Ama bunu bile kullanmak ancak halkın yeniden mücadele etmesiyle mümkün olmaktadır. Faşist diktatörlük böylesine zor kazanılmış hakları bir anda gaspedebilme durumundadır.

Parlamento başından itibaren faşizmin bir maskesi olarak vazife yapmıştır. Göstermelik seçimler ve parlamento faşizmi meşrulaştırmanın; halkı ve dünya kamuoyunu «demokrasi» maskesi ile yanıltmanın bir aracı olmuştur. 12 Mart açık faşizmi şartlarında bile parlamentonun kapatılmasına ihtiyaç duyulmamıştır. Çünkü bu parlamento 12 Mart faşizminin bütün isteklerini canı gönülden destekleyen, faşizmin aletinden başka bir şey değildi. O dönemde Parlamentonun kapatılmayışını başarı sayanların aksine; parlamentonun kapatılmaması için çalışanlar bizzat 12 Mart faşizminin tezgâhlayıcılarıydı.

Proletaryanın örgütlenme özgürlüğünün olmadığı şartlarda yapılan seçimler halka hakim sınıfların şu veya bu kanadı arasında tercih yapmasını öngörüyordu. Halk, hakim sınıfların sunduğu tercihi kullanma zorunluluğunda bırakılıyordu. İşçi sınıfı için seçim imkanlarını örgüt olarak kullanma durumunun olmadığı; demokrasi yerine faşizmin iğreti bir süsü durumunda bulunan parlamentonun bulunduğu Türkiye’de tek doğru tutum boykottu.

Hakim sınıfların hepsi o zaman hangi partiye olursa olsun, ama mutlaka oy kullanılsın şeklinde çağrılarda bulunuyor, kampanya açıyorlardı. Hangi amaçla olursa olsun, halkı seçime katılmaya çağırmak hakim sınıfların çizgisine düşmek idi.

Hakim sınıflar açısından bütün dikkat edilmesi gerekli nokta, halkın değişiklik talebini bu düzen sınırları dışında düşünmemeleridir. Şu anda birçok göstermelik demokrasinin olduğu ülkelerde de bu parlamento faşizmin bir süsü durumundadır. Hatta onlar daha da ileri giderek bir süs olan parlamentoyu daha çok meşrulaştırabilmek için oy kullanmayı bir yasal zorunluluk haline getirmişlerdir. Türkiye’de bazı hakim sınıf sözcülerinin bu tür sözleri sarfetmesi boşuna değildir.

1977 seçimlerinden sonra bir süre 2. MC hükümeti işbaşında kaldı. Daha sonra yapılan yerel seçimler, MC’nin ve ülkenin hayli derinleşen iktisadi ve siyasi krizi ortamında CHP’ni hükümet olma alternatifi haline getirdi. Hükümet aleyhine açılan bir gensoru oylaması ile 2. MC hükümeti işbaşından düşürüldü, yerine Ecevit’in kurduğu üçün-

cü hükümet olan CHP, bağımsızlar, DP ve CGP den oluşan bir hükümet geçti. CHP hükümeti yaklaşık dört aydır işbaşında bulunuyor.

Ecevit hükümeti MC'nin hazırlamış olduğu bütçe tasarısını aşağı yukarı hiçbir önemli değişikliğe uğratmadan kesinleştirdikten sonra «para değerini ayarladı». Para değerini % 40'a yakın bir oranda düşürdü. Böyle bir işlem emperyalistler tarafından uzun bir süredir isteniliyordu. Türk Parasının değer kaybetmesi ve emperyalist sermayenin ülkeyi daha çok talan etmesi anlamına gelen bu devalüasyon tüm emperyalistler ve onların IMF (Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankası adlı kuruluşları tarafından kredi vermenin ilk önşartı olarak belirtiliyordu.

Ecevit hükümeti para değerinin düşürülmesinin hemen ardından bir dizi temel tüketim mallarına zam yaptı. Gerçekte ise resmen ilan edilmemesine rağmen, devalüasyon sonucunda halkın en temel bütün ihtiyaç maddeleri kendiliğinden pahalılandı. Önümüzdeki günlerde var olan durumu, halk aleyhine daha da artıracak olan zamların resmen açıklanacağı açık bir şekilde görülüyor.

Ecevit hükümeti Mart ayı sonlarına doğru emperyalistlerle, adına kibarca «Niyet mektubu» denilen bir belgeyi imzalayarak kredi almayı kesinleştirdi. «Niyet mektubu» denilen belge gerçekte emperyalistlere bir uşaklık belgesidir. CHP hükümetinin emperyalistlere verdiği bir dizi taahhütü içermektedir. Halkın daha çok sömürülmesini, ekonomiyle birlikte, verilen kredilerin tamamen emperyalistler tarafından yönlendirilmesini, hakim

sınıfların ve emperyalistlerin kârlarına kâr katmasını sağlayan bir belgedir. Belgenin imzalanması emperyalistlerin, kompradorlar ve toprak ağalarının yûreğini ferahlatmıştır.

Ecevit hükümeti ekonomik alandaki hakim sınıfların lehine aldığı bu bir dizi kararın yanısıra halka karşı takındığı tutum ile de hakim sınıfların teveccühünü kazandı. «İş adamları»nın sözcüleri «Devlet otoritesi işte budur» diye Ecevit hükümetinin halka karşı takındığı tavrı örnek gösterdiler.

Ecevit hükümeti aldığı bu hayli önemli halk aleyhine «ekonomik tedbirler»i önemli bir halk muhalefetiyle karşılaşmadan yürürlüğe sokmayı başardı. O zaten hakim sınıfların büyük bir bölümü ile birlikte onların uşağı olan basının da önemli bir kesiminin desteğini kazanmıştı. CHP hükümetinin önemli bir halk muhalefetiyle karşılaşmamasında, kendisine devrimci diyen bir dizi grubun bu hükümeti anti-faşist görmesi de önemli bir etken oldu. Ecevit, bu hükümeti anti-faşist olarak değerlendirenlerin zaafından yararlandı. CHP hükümeti giderse yerine faşizm gelecek umacıyla bu kesimlerin, seslerinin soluklarının kesilmesini sağladı.

CHP hükümeti ««enkaz devraldık», «hükümette sadece CHP yok» gibi sözlerle icraatlarına halkın en azından bir süre karşı çıkmamasını istedi. Kendisini halktan yana gösteren tutumu, halkın da büyük bir çoğunluğunun desteğini kazanmış olan CHP hükümetinin rahatça hareket etmesini sağladı. Kendisi hakkındaki bu tür ham hayallerden yararlanan CHP hükümeti, bunlara rağmen geli-

şen mücadelelere karşı aldığı tavırlarla kendisinden önceki hükümetleri aratmadı.

Yapılan demokratik gösteriler türlü bahanelerle engellenmeye, olmayınca, «en geniş güvenlik tedbirleriyle» baskı altına alınmaya çalışıldı. CHP hükümeti döneminde işkence altında öldürülen yiğit halk savaşçısı Selahattin Doğan'ın cenaze töreninde polis halka saldırdı.

İstanbul Üniversitesi önünde Ülkü Ocaklı komandoların 7 kişinin ölümüne yol açan faşist saldırılarını kınamak amacıyla DİSK'in düzenlediği ve bir dizi demokratik kişi, grup ve kuruluşun desteklediği «Faşizme ihtar Eylemi» CHP hükümetinin sert saldırılarına hedef oldu. Gerçek bir kitle gösterisi haline gelen mücadele sonucunda yüzlerce kişi gözaltına alınıp, tutuklandı. CHP hükümeti halkın mücadelesine ne tür bir tavır takınacağını Ecevit'in ağzından dile getirdi.

Bu ve benzeri bir dizi konuda; asgari geçim indirimi, tütün taban fiyatlarının tesbiti, MHP ve Ülkü Ocaklı komandoların doldurduğu Eğitim enstitülerinde danıştay kararlarının uygulanmaması, CHP hükümetinin gerçek kimliğinin geniş kesimler tarafından anlaşılma sürecinin başlangıcı oldu.

Ecevit muhalefette bulunurken halka hoş görünmek, onların düzen aleyhtarı muhalefetlerini kendisini hükümet yapacak bir güç olarak kullanma amacıyla bir dizi reformcu talep ve vaatlerde bulunuyordu. Onun bu tutumu geniş kesimlerin yanlış bir yargıya varmasına sebep oldu. Sadece cahil halkımızı değil; kendilerine halkın, işçi sınıfının önderi sıfatını yakıştıran bir dizi revizyonist-

oportünist grubu da yanılttı. Revizyonist-oportünist gruplar sınıf tabiatları gereği CHP'ni görmek istedikleri şekilde değerlendirdiler. Gerçeklere gözlerini kapadılar.

CHP'nin «anti-faşist», «milli burjuva», «komprador burjuvazi ve toprak ağalarının reformcu kanadı» «küçük burjuvazinin temsilcileri» olduğu gibi tezler ileri sürüldü. Yeni hükümetin de bu nitelikte olduğu belirtildi. Bunlar farklı farklı nitelikte gruplar olmasına rağmen hepsinin ortak yanı CHP hükümetinin faşist bir hükümet olmadığı tespittir.

Bu tespitler ülkede faşizmin gerçeğini kavramayan, tarih bilgisinden yararlanmayan anti-Marksist-Leninist görüş ve tespitleridir.

Türkiye yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Türkiye'de burjuva demokrasisi hiç yaşanmamış, faşizm çeşitli ekonomik ve siyasi nedenlerle kâh gerileyip mevzi kaybetmesine, kâh azgınlaşıp mevzi kazanmasına rağmen varlığını sürdürmüştür. Ülkemizde emperyalistlere uşaklık eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı hüküm sürmektedir. Faşizmin dayanağı bu sınıflardır. Bunların bir kesiminin yerine diğer kesiminin hükümet olması faşizmin yıkılması değildir.

Faşizmin yıkılması bir bütün olarak bu sınıfların yıkılması, yani devrim meselesidir. Meseleyi bu şekilde ele almayarak, mevzi kaybettiği dönemleride faşizmin yıkılması olarak göstermek son derece hatalı bir tesbittir. Bu tespite dayanarak bir çokları Kemalist diktatörlüğün faşist bir diktatörlük olmadığını, faşizmin milli şef İ. İnönü dönemi

ile birlikte başladığını ileri sürmektedirler. 27 Mayıs 1960'da faşizmin yıkıldığı, 12 Mart 1971 de kurulduğu düşüncesiyle; bugün CHP hükümetinin işbaşına gelmesiyle faşizmin yine yıkıldığı mantık dizisiyle hareket etmektedirler. Şimdi yapılması gerekenin faşizmin kırıntılarının temizlenmesi olduğunu ileri sürmektedirler.

Bugün CHP'nin içerisinde orta burjuvazinin önemli bir güç olarak bulunmasını; onun bazı reformcu talepleri savunmasını CHP'nin faşist olarak nitelendirilmeyeceğine kanıt olarak ileri sürmektedirler. Onun milli burjuvazinin partisi olduğu vs. gibi tespitler yapmaktadırlar.

Türkiye'de esas olarak kurtuluş savaşından sonra komprador burjuvazi ve toprak ağaları iki siyasi kampa ayrılmışlardır.

Bunlardan birincisi Kurtuluş savaşının önderliğini ele geçiren Türk ve müslüman olan Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimi, büyük toprak sahiplerinin, toptancı tüccarların, tefecilerin bir kısmı ve memurlar ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakasından oluşuyordu.

Birinci kamp önceleri İngiliz-Fransız emperyalistlerinin uşağı durumundaydı. 1935'lerden sonra bu kez değişen dünya şartlarının zorlamasıyla Alman emperyalizmine uşaklık etmeye başladı. Giderek kesin Alman uşağı faşist hüviyeti iyice açığa çıktı. 2. Dünya savaşı sonunda Alman emperyalizminin İtalyan ve Japon emperyalizmi ile birlikte yenilgiye uğraması ile değişen şartlar ve zorlamalar 1946'da «çok partili» döneme geçilmesine sebep oldu.

Bu birinci kamp, kurtuluş savaşından itibaren yönetimde bulunan Kemalistlerin, yani daha sonra «Milli Şef» İ. İnönü'nün devam ettirdiği CHP'nin temsil ettiği kamptır.

Bu kesimin temsilcisi olan Kemalist diktatörlük faşist bir diktatörlüktür. Bu dönemin faşist olmadığı, Milli Şef döneminin faşist olduğu görüşü Kemalizm hayranlığının ve ona toz kondurmayan anlayışın bir ürünüdür.

Kemalist diktatörlük gerçekte Faşist bir diktatörlüktür. Kemalist diktatörlük Güneş Dil teorisini ortaya atan, «Ne mutlu Türk'üm diyene» «Bir Türk dünyaya bedeldir» «Ne kapitalizm ne sosyalizm» türünden ırkçı ve faşist sloganlarla hakimiyetini sürdürmeye çalışan birinci kesimin faşist diktatörlüğüdür.

Kemalist diktatörlük iktisadi alanda da «Devletçilik» adı altında rakiplerini ezmeye çalışan, büyük ölçüde rekabeti ortadan kaldırarak iyice zenginleşen komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesiminin diktatörlüğüdür. Bu dönemde millî zulüm, ezilen milliyetlerin baskıya uğraması ve ezilmesi, yokedilmesi, bilhassa Kürt Milletinin yığınlar halinde katledilmesi en yoğun çizgisine ulaşmıştır.

Kemalist diktatörlük halk üzerinde açık bir terör dönemidir. İşçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi yokedilmeye çalışılmış, TKP'ye azgınca saldırılmıştır. Bizzat M. Kemal görüşme talebiyle Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını Ankara'ya çağırarak, gelirlerken Karadenizde boğdurmuştur.

Kemalist diktatörlük kendisine yönelen her türlü direnişi acımasızca bastırmıştır. Kısacası Kemalizm demek anti-komünizm, Sovyetler Birliği ile ikiyüzlü bir dostluk politikası gütmek, işçi ve köylü yığınlarının her türlü devrimci, demokratik mücadelelerini kanla, ateşle bastırmak demektir.

Kemalizm demek emperyalistlere uşaklık, onların işletmelerinde çalışan işçileri Adana-Nusay bin arasında kurşuna dizmek demektir. Kemalizm kendisi dışında her türlü düşüncenin en azgın bir şekilde bastırılması, «Örfi idareler» ile «İstiklâl mahkemeleri»yle halkın tepesinde balyoz gibi sallanmak demektir. Kemalizmin «İstiklâl-i tam» ilkesi demek emperyalistlere uşaklığı, yarı-sömürge'lik şartlarını seve seve kabul etmek demektir.

Kemalizm faşist bir diktatörlük demektir.

Bir dizi revizyonist, faşizm döneminin başlangıcının M. Kemal'in ölümünden sonra olduğunu ileri sürüyorlar. Bu tamamen yanlıştır. Faşizmin yokluğunu M. Kemal'in kişiliğine bağlayan anlayıştır. 1938'den sonraki Milli Şef dönemi bütünüyle Kemalist diktatörlüğün devamıdır. Milli Şef faşizmi, Kemalist faşizmin aynı sınıf temeline dayanan devamıdır.

Bugünkü Ecevit CHP'side işte bu gelişmenin devamıdır.

Çeşitli revizyonist-oportünistlerin CHP hakkındaki yanlış değerlendirmelerine sebep olan bir diğer husus CHP'nin içerisinde önemli ölçüde orta burjuvaziyi barındırması durumudur.

Ülkemizde orta (Milli) burjuvazi başından itibaren bağımsız bir güç olarak varlığını ortaya ko-

yamamıştır. Orta burjuvazi başından itibaren komprador burjuvazi ve toprak ağalarının esas olarak bu iki kesim arasında kâh birisinin, kâh diğerrinin safında yer almıştır.

İlk dönemlerde Kemalist diktatörlüğün, yani CHP'nin temsil ettiği yönetimde olan kesimin safında yer almış, onu desteklemiştir. Mesela Şefik Hüsnü'nün önderliğinde bir milli burjuva partisi haline dönüştürülen TKP, Kemalist diktatörlüğün diğer kampa karşı aldığı tavrı desteklemiş, onun «devletçilik»inden ilericilik sonucu çıkarıp savunmuştur.

Orta burjuvazi daha sonraki gelişme içerisinde, faşist zulmunu hat safhaya ulaştıran İnönü CHP'sinden yüz çevirmeye başladı ve ona karşı başından itibaren «hür teşebbüsçülük» «çok parti», «serbest seçim» talepleri arkasında daha sonra DP'yi oluşturacak unsurların peşlerine takıldı. Böylece CHP'nin temsil ettiği kesime karşı Şefik Hüsnü'nün deyimiyle TKP'den başlamak üzere DP, MP'ne kadar uzanan sözde bir «içerdeki demokratlar cephesi» meydana geldi.

DP, CHP'nin temsil ettiği faşist kliğe karşı halkın mücadelesini ve kinini ustalıkla bir şekilde kendi kanalına akıttı. «Özgürlük» «Demokrasi» sözleri, daha sonra yine CHP'ni destekleyecek olan Nadi Nadi gibi demokratların büyük bir bölümünün desteğini kazandı. Alman emperyalizminin yenilgisi onun sadık bir uşağı olan İ. İnönü önderliğindeki CHP'nin durumunu sarstı.

Bu değişen durum ve başta ABD olmak üzere galip emperyalistlerin baskısı ile «çok partili dö-

nem»e geçildi. 1950 yılında DP işbaşına geldi. Bu dönemin tipik özelliğini yansıtmaları bakımından. H. Kıvılcımlı troçkistin sözleri önemlidir. H. Kıvılcımlı o dönemlerde Menderes'i «İkinci Kuva-i milliyetçiliğimizin önderi» olarak adlandırıyordu.

1950 yılında işbaşına geçen DP daha ilk başlardan itibaren ABD emperyalizminin dümen su-
yunda halka ve her türlü demokratik devrimci harekete saldırmaya başladı. Halka ve işbaşına gelmesinde büyük katkısı olan orta burjuvazinin aydın kesimine dahi azgın bir saldırıya girişti. Bir dizi gelişme içerisinde mesela Nato'nun saldırgan amaçları doğrultusunda Türk ordusunu Kore'ye göndermesi, içerde halka azgın bir şekilde saldırması DP'yi kısa zamanda tecrit etti.

Başından itibaren halkın düzene karşı olan muhalefetini kendi çıkarları için işbaşındaki hükümetin şahsında sınırlama çabaları ve propaganda yapma sırası bu sefer CHP'ne geçti. CHP keskin bir «demokrasi» «özgürlük» havarisi kesildi. Halkın yanı sıra orta burjuvazinin önemli bir kesimi, demokrat aydınlar DP'den soğudu.

27 Mayıs 1960 hareketi böyle bir gelişmenin doğal sonucu oldu. Bu olay faşizmin yıkılması olayı değil; başından itibaren süregelen hakim sınıflar arası mücadelenin kendisi idi.

Orta burjuvazi bağımsız bir güç olamamış, ama her zaman için önemli bir güç olmuştur. 27 Mayıs 1960'da onları peşlerine takan bu kez İ. İnönü CHP'si idi. CHP halkın DP'ye duyduğu kını ve mücadelesini, gençliğin direnişini, orta burjuvazinin ve de-

mokrat aydınların desteğiyle birleştirerek 27 Mayıs darbesini tezgâhlamıştır.

27 Mayıs hareketi ile faşizm yıkılmamış, halkın mücadelesiyle gerilemiş ve ikinci kampın faşist diktatörlüğü yerine CHP'nin temsil ettiği kanadın diktatörlüğü geçmiştir. Bu dönemin devrim veya faşizmin yıkılması şeklinde gösterilmesi son derece hatalıdır. 27 Mayıs hareketi, halkın mücadelesi ile faşizmin geriletildiği; halkın kısmi demokratik hak ve özgürlükleri kazanmış olduğu bir harekettir. 1960 Anayasası, halkın mücadelesinin bir sonucu; halkın, orta burjuvazi ve aydın kesiminin desteğini bir anda kaybetmemek için CHP'nin temsil ettiği kesimin faşist diktatörlüğünün, onaylamak zorunda kaldığı bir Anayasadır. Bu anayasa kırpıla kırpıla süreç içerisinde iyice yozlaştırılmıştır.

Orta burjuvazinin, demokrat aydınların ve halkın büyük bir kesiminin bugün CHP'ni yeniden desteklemesi geçeceği işte bu bir dizi gelişmenin sonucudur.

CHP, daha sonra DP'nin bir devamı ve ABD'nin sadık uşağı olan AP'ne karşı yine post kavgası vermiştir. Halkın düzen aleyhtarlığı muhalefeti AP şahsında göstererek kendi kanadında toplamış; halkın ve aydın kesimin desteğini sağlayabilmek için «Toprak işleyen, su kullananın» sloganını atmaya kadar varan geniş ve yaygın propagandaya girişmiştir. Süreç içerisinde halkın, orta burjuvazinin, aydın kesimin önemli bir bölümünün desteğini kazanmıştır. Bugün işbaşına gelmesinin henüz dördüncü ayında yavaş yavaş aydın kesimin; kendisine «M-L» sıfatını takan sol kesim içerisindeki

grupların seslerini çıkarmaya başlaması şu gerçeğin bir sonucudur: Hakim sınıfların işbaşında olan kesimine karşı muhalefette olanı daima «özgürlük» ve «demokrasi» havarisi kesilmiş; yönetime gelinceye kadar bu çizgisini devam ettirmiştir. Bugün diğer kesimin, çeşitli partilerde kümelenmiş kanadının (AP, MHP, MSP gibi), CHP'nin muhalefette iken söylediklerini tekrarlama durumunda olması, onların bu değişmeyen kuralı uygulamalarının ve ortak bir öze sahip oluşlarının kanıtıdır.

Bütün bu gerçekler neyi göstermektedir?

Bütün bu gerçekler şunları göstermektedir: Bugünkü AP, MSP, MHP, CHP, DP, CGP gibi partiler, esas olarak iki siyasi kampa ayrılmış olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının değişik emperyalist devletlere uşaklık eden farklı kesimlerinin partileridir. Bunlar çeşitli durumlarda birleşebildikleri, ortak hareket edebildikleri gibi, (mesela halkın mücadelesine karşı 12 Mart döneminde olduğu gibi) aralarında sürekli menfaat çelişmesi vardır. Faşizmin asıl olarak sosyal dayanakları ülke içerisinde bu sınıflardır. Faşizmin yıkılması bunların bir kesiminin yerine diğerlerinin geçmesiyle mümkün olamaz. Faşizmin yıkılması devrimle, Demokratik Halk devrimi mücadelesiyle gerçekleşir.

Bir Partinin değerlendirilmesi onun sözlerine, tabanına bakılarak yapılamaz. Bugün CHP'ni anti-faşist görenler, onun içerisindeki orta burjuvaziyi ve diğerlerine göre düzeyi ileri olan halkı göstermektedir. Böyle bir değerlendirme son derece yanlış, partinin ne olduğunu kavramıyan bir anlayıştır.

Birinci olarak orta burjuvazi sadece CHP içerisinde değil, çeşitli partiler arasında dağılmıştır. CHP'ni destekleyen orta burjuvazinin önemli bir bölümü, ama tamamı değildir.

İkinci olarak işçi-köylü emekçi tabanına dayanan sadece CHP değil, bütün hakim sınıf partileridir. AP'nin, MSP'nin, MHP'nin, TİP'in milyonlarca oyu emperyalizmin uşakları tarafından değil, aldatılmış ama devrimden menfaati olan halktan sağlanmaktadır.

Böyle bir değerlendirmeye bağlı kalmak, AP'nin, MSP'nin, MHP'nin, TİP'in anti-faşist demokrat olduğunu söylemekten farksızdır.

Orta burjuvazi, niteliği itibarıyla güçsüz, her an hakim sınıflarla uzlaşmaya hazır ve bir bütün olarak kendi partisi etrafında rgtlenmiş değildir.

Meseleyi sadece sloganlar temelinde ele almanın da ne kadar hatalı ve Menderes'e «demokrat» «yurtsever» dedirtecek kadar vahim hatalara sebep olduğunu belirttik. CHP'nin ve onun başkanı Ecevit'in yaptığı halkı aldatmak, ABD uşağı hakim sınıf partilerine duyulan kini kendi etrafında toparlamak, «zgrlk» «demokrasi» kelimeleriyle duyusallığı kabartan orta burjuvazinin desteğini almak politikasından öte bir şey değildir.

Marksist-Leninistler bu anlayışla geçmişten bu yana CHP'nin «umut» olmadığını ve neden olamayacağını açıklamışlar ; ortaya koyup tavizsiz bir şekilde fikirlerini savunmuşlardır. Halkımızın kurtuluşunu sadece CHP'nin değil, aynı zamanda seçimlerin de sağlıyamayacağını halka anlatmışlardır.

Kurtuluşumuzu ancak kendimiz sağlayabiliriz. Halkın umudu şu veya bu hakim sınıf partisi değil, kendisidir. Faşizm halkın mücadelesiyle, Demokratik Halk Devriminin başarıya ulaşmasıyla yıkılacaktır. Faşizm bir hükümet yerine diğerinin geçmesiyle yıkılmaz.

Marksist-Leninist'ler CHP hükümetinin kurulmasından hemen sonra bir yazı yayınlamışlardı. Yazı CHP' hükümetinin ne olduğunu, ne yapabileceğini halka anlatıyordu. Geçen bir kaç aylık süre yazıdaki fikirlerin ne kadar doğru olduğunu gösterdi.

Gerçekleri ortaya koyan yazıyı yayınlayarak halkımıza karşı önemli bir görevi yerine getirdiğimize inanıyoruz.

**CHP HÜKÜMETİ KOMPRADOR PATRONLARIN
VE TOPRAK AĞALARININ HÜKÜMETİDİR!
ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZA!...**

1977 yılının son günü, yıllardır hakımıza kan kusturan faşist MC hükümeti Parlementoda yapılan güven oylamasında devrildi.

MC NEDEN ÇÖKTÜ ?

Emperyalizme uşaklık eden Komprador Patronların ve toprak ağalarının Amerikancı kesiminin siyasi temsilciliğini yapan MC çökmek zorundaydı. Çünkü MC emperyalizmin ve uşaklarının çıkarlarını savunma yönünde «sağlam» bir hükümet olma niteliğini yitirmişti. MC hükümette olduğu sürece faşizmin uygulayıcısı olarak halk içinde tecrit olmuş, halkın nefretini üzerinde toplamıştı.

Emperyalizme bağımlılığın tabii bir sonucu ekonomik buhran gün geçtikçe etkisini arttırıyordu. MC, aldığı tedbirlerle buhranın tüm yükünü halkın sırtına yıkmaya çabalıyordu. MC döneminde hayat pahalılığı görülmemiş bir derecede artmıştı. En temel ihtiyaç maddeleri bile zor bulunur hale gelmişti. Paranın değeri görülmemiş bir hızla düşmüştü. Zamlar, arttırılan ücret vergileri ve dolaylı vergiler halkın belini büküyordu.

Faşist MC hükümeti komprador patronların ve toprak ağalarının halkı «huzur içinde» sömürebilmesi için faşist baskıları doruğuna ulaştırmıştı. Halkın her türlü direnişi polis, ordu ve sivil faşist komando sürülerinin saldırısına uğruyor, kan ve ateşle bastırılmak isteniyordu. Zindanlar yurtseverlerle doldurulmuştu. İşkence en alçak şekilleriyle gündemdeydi. Öğrenim kurumları resmi ve sivil faşist sürülerle doldurulmuş, can güvenliği kalmamıştı. Faşist saldırılarda hergün devrimci ve yurtseverlerin öldürülmesi, yaralanması olağan hale gelmişti. Türk olmayan milliyetler ve özellikle de Kürt milleti üzerinde uygulanan milli zulüm, MC döneminde doruk noktasına ulaşmıştı.

MC bu uygulamalarla halk içinde tecrit olma durumunda idi. Halkın MC faşizmine karşı direnişi yükseliyordu. MC aynı zamanda kendi içinde uyumlu bir hükümet olma durumunda da değildi. Hepsisi esas olarak Amerikan emperyalizminin uşaklığını yapan MC'yi oluşturan partiler arasında çıkar çatışmasından kaynaklanan çelişkiler vardı. MC'yi oluşturan partilerin herbiri, devlet kurumlarını kendi partilerinin temsil ettiği kesimlerin çıkarlarını caha iyi koruyabilmek için kullanmaya çalışıyordu.

MC'yi oluşturan her parti elinde bulundurduğu bakanlık ve o bakanlığa bağlı devlet kurumlarını kendi partisinin militanları ile dolduruyordu Dış siyasette de MC partileri uyumsuz bir görünüm içindydiler. Bunlar şövenizm konusunda birbirleriyle yarışarak, Amerikan emperyalistlerinin ve tüm emperyalist güçlerin Kıbrıs konusundaki taleplerine cevap veremez duruma geliyorlardı. Türkiye'nin dış ödemeler dengesi MC döneminde içinden çıkılmaz bir batağa saplanmıştı. Türkiye, MC başbakanı Demirel'in deyimıyla «70 sente muhtaç» duruma gelmişti. Emperyalist güçler ve bu güçlere bağlı uluslararası kredi kurumları, Türkiye'ye kredi vermeyi «istikrarlı bir hükümet kurulması» şartına bağlıyorlardı. Bir yandan MC partileri içindeki uyumsuzluk, diğer yandan hakim sınıfların Batı Avrupalı kanadının ve Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının MC'ye karşı direnişleri, zaten var olan siyasi buhranı büsbütün derinleştiriyordu.

MC böylesine derin ekonomik ve siyasi buhranın üstesinden gelebilecek bir güçte, uyumlu, istikrarlı bir hükümet niteliğini yitirmişti. Emperyalistler ve onların Türkiye'deki uşakları MC'nin bir yandan tecrit olması, diğer yandan da kendi içinde uyum sağlamaması, bunun sonucunda da emperyalizmin menfaatlerini tutarlı bir şekilde savunamaz duruma gelmesi üzerine, yeni bir hükümet formülü aramaya başladılar.

YENİ HÜKÜMET MEBUS PAZARINDA KURULDU!

Bu yeni hükümet formülü daha 5 Haziran 1977 seçimlerinden hemen sonra hakim sınıfların söz-

cüleri tarafından ortaya atılmıştı. Sözü edilen yeni hükümetler, CHP hükümeti veya CHP-AP koalisyonu hükümeti idi. Ancak o günkü dönemde birincisine maddi olarak imkan yoktu. Çünkü CHP'nin milletvekili sayısı tek başına iktidar olmaya yetmiyordu. İkincisi için ise henüz yeterli kamuoyu oluşmamıştı. Sonunda 2. MC kuruldu. 6 aya yakın bir süre daha hükümet etti. Bu süre içinde MC'nin halktan tecrit süreci daha da hızlandı. Sonunda «MC gitsin de kim gelirse gelsin» şeklinde bir kamuoyu oluştu. Bu ortamda hakim sınıfların esas olarak Batı Avrupa'daki emperyalistlere uşaklık eden kesimin siyasi temsilciliğini yapan CHP, AP içinden 12 «Millet Vekili» satın alarak, güven oylamasında MC'yi düşürdü.

MC güven oylaması ile düşürüldükten sonra, yeni hükümeti kurma görevi CHP başkanı Bülent Ecevit'e verildi. Muhalefette iken demokrasi havarisi, şeref, haysiyet, namus meleşği kesilen, 1975.te hükümet kurulurken kurulan mebus pazarını eleştiren Ecevit, bu kez hükümet kurabilmek için satın alınan «Millet Vekileri»ne bakanlık dağıtabilmek için bakanların sayısını 35'e, devlet bakanlarının sayısını da 10'a çıkararak yeni bir hükümet oluşturdu. Bu hükümetin programı 12 Ocak'tan itibaren senato ve mecliste tartışıldı. 17 Ocak'ta hükümet güven oyu aldı.

ECEVİT HÜKÜMETİNİ TÜM EMPERYALİST GÜÇLER DESTEKLİYOR!

Ecevit'in kurduğu 3. hükümet olan bu hükümet, bugünkü durumda bütün emperyalist güçlerce desteklenme durumundadır. Bu hükümeti Batı

Avrupa'daki emperyalist güçler -özellikle Batı Alman emperyalizmi- candan desteklemektedir. Batı Avrupa'daki emperyalist tekellerin sözcülüğünü yapan basın Ecevit Hükümetinin desteklenmesi gerektiği yönünde çağrılar yapmaktadır. Bu doğaldır. Çünkü Ecevit hükümeti Batı Avrupa'daki emperyalistlere uşaklık eden kompradorların ve toprak ağalarının siyasi temsilcisidir.

Ecevit hükümeti Rus sosyal-emperyalistleri tarafından da desteklenmektedir. Çünkü Rus sosyal emperyalistleri CHP hükümetinden Türkiye'ye sermaye ihracı için MC'den daha olumlu bir tavır beklemektedirler.

Amerikan emperyalizmi de bugünkü durumda CHP + Bağımsızlar + CGP + DP hükümetini desteklemektedir. Çünkü Amerikan emperyalizmi için bugünkü dönemde bu hükümetin alternatifi yoktur. MC artık Amerikan emperyalizmi için güvenilir bir hükümet olma durumunu yitirmiştir. Amerikan emperyalizmi için önemli olan, Türkiye'deki sömürsünün sürmesidir. Bugünkü hükümet Türkiye'de Amerikan emperyalizminin varlığını tehdit etmemektedir. Tam tersine bu hükümet bir bütün olarak emperyalizmin, bu arada Amerikan emperyalizminin, Türkiye'de varlığını sürdürmeyi kendine görev edinmiş bir hükümettir. Bu hükümet içinde Batı Avrupa'daki emperyalist güçlere uşaklık edenler ağırlıkta olmasına rağmen, Amerikan emperyalizmine doğrudan uşaklık edenler de vardır. Amerikan emperyalistleri Türkiye'de «istikrarlı, uyumlu bir hükümet» istemektedirler. Çünkü ancak böyle bir hükümet Amerikan emperyalizminin Kıbrıs konusundaki taleplerine cevap verebilir. Ameri-

kan emperyalizminin istediği NATO'nun gúneydođu kanadında önemli bir yara açan «Kıbrıs sorununun» bir an önce «çözülmesi», NATO'nun üyeleri olan Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginliğin -Tabii Amerika'nın denetiminde- belli bir oranda yumuşamasıdır. Bunun sağlanması için Amerikan emperyalizminin Türkiye'de yıpranmamış «sağlam» bir hükümete ihtiyacı vardır. Bu yıpranmamış «sağlam» hükümetten Amerikan emperyalizmi, diğerk bütün emperyalist güçler gibi, sınıf mücadelesinin bastırılmasını ve sömürü huzurunun sağlanmasını da beklemektedir. Bütün emperyalistler Ecevit'ten devletin güçlendirilmesini beklemektedirler.

Amerikan emperyalistleri bütün bu sebeplerden bugünkü hükümeti desteklemektedirler. Bu kendini en açık bir biçimde Amerikan emperyalistlerinin güdümünde olan IMF adlı kurumun yeni hükümete karşı aldığı olumlu tavırda göstermektedir.

IMF adlı kurum daha önce 2. MC hükümeti döneminde de elemanlarını Türkiye'ye göndermiş ve «Türk ekonomisinin sorunlarını gözden geçirmiş»ti. Hükümetin iktisadi bunalımdan geçici olarak kurtulmasını sağlayacak olan vereceği kredilere karşılık, Türk hükümetinin neler yapması gerektiğini araştırıp, incelemiştir. IMF vereceği kredilere karşılık Türk hükümetinden bir dizi şartı yerine getirmesini istemiştir. Fakat zaten halktan iyice tecrit olan zamanın hükümeti 2. MC, başta para değerinin düşürölmesi ve temel tüketim mallarına zamların öngören bu bir dizi önlemleri yerine getirmeyi göze alamamıştır. Çünkü böyle bir girişim, halkın

kendiliğinden yükselen mücadelesini ve tepkisini büyük boyutlara ulaştıracak, zaten yüzü açığa çıkmış olan 2. MC partileri iyice tecrit olacaktı. Bu şartlar yerine getirilmediği için IMF krediyi vermemişti. Durum Demirel'e «70 sente muhtacız» dertecek düzeye gelmişti.

3. Ecevit hükümetinin işbaşına gelmesinden sonra IMF görüşmelere tekrar başlamış, sürekli gidip gelen heyetler arası görüşmeler Mart ayının son günlerinde sonuçlanmış. Ecevit hükümeti IMF'nin ileri sürdüğü bütün şartları yerine getirmeyi taahhüt eden belgeyi «niyet mektubu» adı altında kabul etmiştir. İlk iş olarak para değerini yüzde kırka yakın oranda düşürmüş, emperyalist sermayeye daha iyi sömürebilme şartlarını yaratmıştır. Bir dizi temel tüketim maddelerine resmen zam yapılmış, resmi zam yapılmayan halkın temel ihtiyaç maddeleri, para değerinin düşürülmesinin ardından kendiliğinden pahalalanmıştır.

Önümüzdeki günlerde Ecevit hükümetinin yeni bir zam furiasını resmen açıklayacağı kesindir.

Bir kısım krediyi şimdiden veren emperyalist güçler önümüzdeki dönemde Ecevit hükümetine daha geniş krediler açacaklar, Türkiye içinde bulunduğu «döviz darboğazı»ndan geçici olarak çıkacaktır. Ama bu Türkiye emekçilerinin daha çok ezilmesi ve sömürülmesi pahasına olacak; halkımız daha çok emperyalist boyunduruğa sokulacaktır. Bu geçici istikrar Türkiye ekonomisinin emperyalist sermayeye daha da fazla bağlanması pahasına olacaktır.

Ecevit hükümeti de -görünen odur ki- emperyalistlerin kendisinden beklediğini yerine getirecek-

tir. Ecevit hükümeti kurulur kurulmaz girişilen yoğun dış politika faaliyetleri, BM genel sekreteri K. Waldheim, ardından ABD dışişleri bakanı Cyrus Vance'in Türkiye ziyaretleri, bu arada «KTFD» başkanı ve başbakanının Türkiye ziyaretleri ve hergün biri gelip diğeri giden emperyalist ülkelerin heyetleri Ecevit hükümetinin emperyalistlere güven veren bir hükümet olduğunu belgelemektedir.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZ... ECEVİT HÜKÜMETİNİN HALKA VERECEK HİÇ BİR ŞEYİ YOKTUR !

Emperyalistlerin ve onların uşaklarının hükümeti olan 3. Ecevit hükümetinin bize verecek hiç bir şeyi yoktur.

Ecevit'in muhalefette iken faşizme karşı çıkar görünmesi, halkımızda Ecevit ve onun önderliğindeki CHP hakkında boş hayaller doğurmuş, Ecevit halkımızın önemli bir bölümü için «umut» haline gelmişti. Ecevit ve partisi bu «umut» olma durumunu hâlâ korumaktadır. Halkımızın bir bölümü ise aslında Ecevit'ten de fazla bir şey beklememesine rağmen, «yine de MC'den iyidir» düşüncesi ile Ecevit hükümetini desteklemektedir. Ecevit hükümetine bu şekilde yaklaşmak, Ecevit hükümetini bir «umut» veya «evhen-i şer» görüp, göstermek yanlıştır.

BU OYUN YILLARCA OYNANAN BİR OYUNDUR !

Halkımıza karşı bu oyun Türk hakim sınıfları tarafından yıllardır oynanmaktadır. Hükümet olan partilere karşı muhalefettekiler «demokrasi»

«özgürlük» havarisi kesilir; halkın, bu düzenin do-
ğal sonucu olan kötülöklere ve bu düzeni uygula-
yıp, devam ettirme durumunda olan hükümetlere
karşı muhalefeti toplamaya çalışır. Topladığı halk
muhalefetiyle hükümete gelince en azgın faşist o-
lan yine bu partilerdir.

1946 yılından sonra çok partili döneme geçil-
miş, CHP'nin dışında partiler kurulmuştu. Bunlar-
dan Demokrat Parti, CHP'nin yıllarca kan kustu-
ran faşist zulmünden bıkan halka karşı «demok-
rasi» ve «özgürlük» vaad etmiş, savunmuştu. Hal-
kın, sözde devrimcilerin, aydınların büyük bir bö-
lümünü peşine takmış ve hükümet olmuştu.

O zamanlarda DP'yi, kendisine devrimci di-
yenler «demokrat» diye halka göstermiş, halkı al-
datmıştı. Hatta bir kısmı daha da ileri giderek Men-
deres'e «İkinci Kuva-i milliyetçiliğimizin önderi»
demişlerdi.

Oysa tarih bunların hepsinin yanlış olduğunu gös-
terdi. Menderes halka CHP'ni arattırarak kadar fa-
şist bir zulüm uyguladı. Ülkeyi emperyalistlere peş-
keş çekti. Demokrasi ve özgürlük sözleri; ona inan-
mış halk, onu demokrat görüp, gösteren sözde dev-
rimciler ve hatta sözde komünistler üzerindeki fa-
şist zulumun üzerini bir süre için örtebilen kelime-
ler oldu.

Bugün muhalefete geçen MC partilerinin hep-
si demokrasi ve özgürlük şampiyonu; dün bu dü-
zene karşı çıkan bugünkü hükümet partileri ise bu
düzenin en keskin savunucusu oldular.

Bu düzen ve iktidar komprador burjuvazi ve
toprak ağalarınındır. Başa geçen hükümetler bağ-
lı oldukları kesimin menfaatlerini daha çok savun-

maya çalışır. Ama onların asıl savunmaya çalıştıkları bu düzendir. Bu düzenin korunması temelinde muhalefete geçince hükümet olmak ve bağlı bulunduğu kesimin devlet çıkarından daha çok yararlanmasını sağlamak için çalışırlar. Halkı peşlerine takmak için sahte «reform» vaadlerinde bulunur, özgürlük ve demokrasi havarisi kesilirler. Oysa özünde bunların birbirinden hiçbir farkı yoktur. İşte bunun için gelen gideni aratır. Giden yeniden gelir. Bu oyun halkımız üzerinde oynanan oyunların en adisi ve en gerçeğidir.

Ecevit hükümeti -aynı MC gibi- komprador patronların ve toprak ağgalarının bir hükümetidir. Ecevit hükümetinin MC'den özde en ufak bir farkı yoktur. Bu, Ecevit hükümetinin programında, kuruluşunda, kısa icraatında açıkça görülmektedir.

ECEVİT HÜKÜMETİ İŞÇİLERE DÜŞMANDIR!

Ecevit hükümetinin programında, işçiler hakkında edilen bir sürü boş ve süslü laf vardır. Ama işçilerin lehine tek bir tedbir yoktur. Bugün patronların elinde işçileri ezmek ve sömürmek için bir araç olan lokavt hakkında, Ecevit hükümetinin programında söylenen şudur :

«Lokavtın kötüye kullanılmasını önleyici çalışmalar yapıp öneriler hazırlanacaktır».

Görüldüğü gibi Ecevit hükümeti, grev hakkının ortadan kaldırılması anlamına gelen lokavta karşı değil, onun kötüye kullanılmasına (!) karşıdır. Ecevit hükümetinin programına göre, işçilerin patronlar tarafından toptan işten çıkarılması «iyi»de olabilir. İşte Ecevit hükümeti böyle işçi düşmanı bir hükümettir.

O, işçilerin; İstanbul Üniversitesi önündeki 7 kişinin ölümü ile sonuçlanan katliamı protesto girişimlerini engellemeye çalışmış; bu direnişi yasalara aykırı ilân etmişti. Başa geçer geçmez ilk iş olarak DİSK'in MESS'e karşı yürüttüğü grevinin son bulması için çalışmış; işçilerin MESS patronlarına satılmasına yardımcı olmuştur.

Ecevit hükümetinin programında, genç işçiler, çırak işçiler, ve kadın işçilerin durumunu düzeltme yönünde en küçük bir tedbir önerisi yoktur.

Ecevit hükümeti emekçi kadınlara da düşmandır.

Programın bir yerinde «kadın işçilere, erkek işçilerle, eşit haklar sağlanacağından» söz edilmektedir. Bu bir palavradan ibarettir. Kapitalist üretim ilişkileri içinde kadın işçilerle erkek işçilerin eşit haklara sahip olması, kapitalizmin tabiatıyla çelişir. Patronlar işçileri sömürebilmek için, işçilerin bölünmüşlüğünden yararlanır ve işçilerin milliyetlere, cinslere, dinlere, mezheplere, ücret gruplarına vs. vs. bölünmüşlüğüne ayakta tutmaya çabalarlar. İşçiler arasında rekabetin ortadan kalkması, patronların sömürüsünün sonu demektir. İşçiler arasındaki en önemli bölünme noktalarından biri, cinsiyetlere göre bölünmüşlüktür. Patronlar bu bölünmüşlüğü ortadan kaldırma bir yana, onu devamlı derinleştirme eğilimi içindedirler.

Kaldı ki, ülkemiz yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkedir. Ülkemizdeki «kapitalizm» komprador tipte bir kapitalizmdir. Komprador kapitalist tipte ilişkilerde feodalizm önemli çapta varlığını sürdürür. Bugün kadın işçiler üzerinde, yalnızca evde değil işyerinde de, feodal bir takım baskılar sürmekte-

dir. Ülkemizin, feodalizmin hüküm sürdüğü belli kırılık bölgelerinde ise, kadınlar üzerinde feodal baskı en açık biçimi ile sürmektedir. Kadınların «başlık» usulüyle mal gibi alınıp satılması, ülkemizin gerçeklerinden biridir.

Komprador patronların ve toprak ağalarının yeni hükümeti Ecevit'in de emekçi kadınlara verecek -içi boş laflardan öte- hiçbir şeyi yoktur. Kadınların kurtuluşu da ancak ve yalnız devrimle gerçekleşebilir ve gerçekleşecektir.

Ecevit hükümeti yurtdışındaki işçilere de düşmandır.

Ecevit hükümetinin programında yurtdışındaki işçiler hakkında getirilen çözüm (!) yurtdışındaki işçilere oy hakkı tanınmasıdır. Yurtdışındaki işçilerin temel sorunu «oy hakkı» değildir. Yurtdışındaki işçilerin de seçim sahtekarlığına katılıp katılmaması, onların hayatında somut olarak hiçbir şeyi değiştiremez. Yurtdışındaki işçilerin temel sorunu, bizzat bu işçilerin işgücü olarak yurtdışına göçmek zorunda kalışlarıdır. Bunun da sebebi, Türkiye'nin emperyalizme bağımlı olmasıdır. Türkiye'de işsizlik, yoksulluk, açlığın sebebi budur. Bunu ortadan kaldırmanın yolu yurtdışındaki işçilerin de seçim sahtekarlığına katılması değildir. Yurtdışındaki işçilerin, bu temel sorundan kaynaklanan daha bir dizi sorunu vardır. Yurtdışındaki Türkiye'li işçiler yurtdışında horlanmakta, ucuz işgücü olarak kullanılmaktadır. Çalıştıkları ülkelerde ağır baskılar altındadırlar. Bu yetmiyormuş gibi, konsolosluklarda da baskı uygulanmaktadır. İşçiler Türkiye'ye izne geldiklerinde gümrüklerde soyu-

lup soğana çevrilmektedir. İşsizlik sorunu, emeklilik sorunu. çocuk parası sorunu, eğitim sorunu gibi bir dizi sorunlar vardır. Ecevit hükümetinin programında bütün bu sorunların çözümü hakkında tek kelime bile edilmemektedir.

Ecevit hükümeti programında, yurtdışındaki işçileri birer döviz makinesi olarak görmektedir. Ecevit hükümeti programında bu işçilerin dövizlerinin Türkiye'ye nasıl getirileceğinin hesabını yapmaktadır.

ECEVİT HÜKÜMETİ KÖYLÜLERE DE DÜŞMANDIR!

Ecevit hükümeti programında, kalkınmanın köylüden başlaması gerektiği üzerine parlak laflar edilmektedir, bunun nasıl yapılması gerektiği konusunda ise, bir toprak reformu tasarısı hazırlanıp meclise sunulacağı ve tasarı kanunlaşırsa özellikle toprak dağılımının «adaletsiz» olduğu bölgelerde reform yapılacağı söylenerek şöyle denmektedir.

«Fazla toprakları veya kendi işlemedekileri toprakları kamulaştırılan kimselerin ödenecek kamulaştırma bedellerini üretken yatırımlarda değerlendirilmeleri, böylelikle hem kendi gelirlerini güvence altına almaları, hem de ülkenin gelişmesine katkıda bulunma olanağı sağlanacaktır».

Görüldüğü gibi, Ecevit hükümetinin «toprak reformu» anlayışının, hakim sınıfların diğer kanatlarının ve kendinden önceki faşist hükümetlerin toprak reformu anlayışından en küçük bir farkı yoktur. Devlet, toprak ağalarının gaspettiği toprakların bir bölümünü, toprak ağalarından büyük pa-

ralarla satın alacak, ve bu toprakları köylülere; yüksek faizle borçlandırarak satacaktır. Böyle bir sahte «toprak reformu» yoksul köylünün gözünü boyamaktan, yoksul köylüyü daha da yoksullaştırmaktan, toprak ağalarını ise daha da zenginleştirmekten başka bir işe yaramaz. İşte Ecevit hükümetinin amacı da budur. Bu hükümet yoksul köylülere, orta köylülere, tarım işçilerine de düşmandır. Bu hükümet zengin köylülerin bir bölümüne de düşmandır.

Türkiye'de toprak sorununun bir tek çözümü vardır. Toprak ağalarının topraklarına devrimci mücadele ile el koymak, tarım devrimi ile toprak işleyenindir şiarını hayata geçirmek. Bunun yolu ise, Komünist Partisi önderliğinde, halkın silahlı gücüne dayanan halk savaşıdır.

ECEVİT HÜKÜMETİ ŞOVEN MİLLİYETÇİDİR!

Ecevit hükümeti -kendinden önceki bütün hükümetler gibi- şoven milliyetçi ve ırkçıdır. Ecevit hükümetinin programında, Türkiye'de Türkler dışında milliyetlerin varlığından, milli baskının varlığından tek söz edilmemektedir. Tam tersine hükümet programında üzerine basa basa «Türk milletinden» «T.C devletinin toprak ve millet olarak bölünmezliğinden» vs. söz edilmektedir.

Ecevit hükümeti, milli zulüm konusunda kendisinden önceki hükümetleri aratmayacaktır. Ecevit hükümeti içinde Şerafettin Elçi, M. Kılıç, Ali Rıza Septioğlu gibi Kürt toprak ağalarının olması da Türkiye'de Türkler dışında milliyetlerin varlığını

tanımayan Ecevit hükümetinin şoven milliyetçi niteliğini değiştirmez.

ECEVİT HÜKÜMETİ KIBRIS'TA MİLLİYETLERİN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI ÇİĞNEMEKTEDİR!

Ecevit hükümetinin şoven milliyetçiliği Kıbrıs konusunda da açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Ecevit hükümeti programına, Kıbrıs'a çözüm olarak «iki bölgele iki toplumlu federe devlet» adı altında bölünmeyi alarak, bu çözümü gerçekleştirmek için «her türlü çabanın sarfedileceğini» belirterek, Kıbrıs'ta da milliyetlerin kendi kaderini tayin hakkını açıkça çiğnemiştir.

Ecevit hükümeti, başa gelir gelmez, Kıbrıs konusunda girişimlerde bulunmuş, 1954'de Amerikan emperyalistleri tarafından ortaya konan, taksim planının uygulanmasından başka bir şey olmayan «iki bölgele, iki toplumlu federe devlet» formülünü bütün dünyaya ilan etmiştir. Ecevit'in bu tavrı, Amerikan emperyalistleri, ve Batı Avrupa'daki emperyalist güçlerin «aferin»ini almıştır. Ecevit bir yandan Kıbrısın bağımsız bir devlet olduğunu söylerken, diğer yandan TC Hükümeti programına Kıbrıs sorununun nasıl çözüleceği yolunda bir madde koyarak, bu «bağımsızlığı» ne kadar «ciddiye» aldığını ortaya koymuştur. Aynı bağımsızlık adına adayı işgal emri veren yine aynı Ecevit'ti. Ecevit hükümeti Kıbrıs konusunda, Kıbrıstaki milliyetlerin kendi kaderini tayin hakkını açıkça çiğnemektedir.

Kıbrıs konusunda komünistlerin tavrı açıktır. Kıbrıs sorununu çözecek tek güç Kıbrıs'ın çeşitli

milliyetlerden halkıdır. Kıbrıs'ta hiçbir yabancı asker in işi yoktur. Bütün yabancı askerler derhal Kıbrıs'tan geri çekilmelidir. Kıbrıs halkı, Kıbrıs'ta kendi düzenini er geç kuracaktır.

Biz komünistler gerek ülkemizde, gerek bütün dünyada, Milletlerin Kendi kaderini Tayin Hakkı'nın, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin tavizsiz savunucusu milli baskının tutarlı düşmanlarıyız. Ecevit hükümeti ise, çok uluslu devletlerdeki bütün emperyalist uşakları gibi, milli zulmün uygulayıcısı, ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkının düşmanıdır.

ECEVİT HÜKÜMETİ YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERE DÜŞMANDIR!

Ecevit hükümetinin öğrenciler için getirdiği çözüm «Atatürkçü eğitim»dir. Bunun uygulanmasının nasıl olacağını yeni hükümetin Gençlik ve Spor bakanı Yüksel Çakmur, hükümet daha güven oyu almadan aldığı bir tedbirle gösterdi. Yüksel Çakmur, bakanlığına bağlı bütün öğrenci yurtlarına gönderdiği bir tamimle, yurtlardaki Atatürk'ün büstü, resimleri ve sözleri dışında büst, resim ve söz bulunmasını yasakladı. İşte faşist Ecevit hükümetinin «Atatürkçü» eğitimden anladığı budur.

Ecevit hükümeti komprador burjuva ve toprak ağalarının düşüncesinden başka hiçbir düşünceye hayat hakkı tanımama isteğindedir. Ecevit hükümeti özellikle «Kemalizmi», «milli kurtuluşçuluk» «devrimcilik» «halkçılık» vs. maskeleri altında yoğun bir biçimde piyasaya sürmek istemektedir.

Ecevit hükümeti öğretim kurumlarına ait danıştay kararlarını uygulayacağını ilan etmiş, binlerce öğrencinin, ailelerinin desteğini kazanmıştı. Ecevit hükümeti başa geçer geçmez, danıştay kararlarını uygulayacağını tekrar belirtmişti.

1 ve 2. MC hükümeti dönemlerinde Eğitim Enstitülerine onbinlerce Ülkü Ocaklı, MHP'li faşist yerleştirilmişti. Puanı tutan öğrencilerin yerine, düşük puanla MHP'den Ülkü Ocaklarından tasdiklenmiş listelerdeki kişilerin kaydı yapılmıştı. Eğitim enstitülerine girebilmek için hepsi öğretmen kıtlığındaki faşistlerden oluşmuş, sözde imtihan komisyonları kurulmuş, puanı tutan öğrencilerin hepsi buradan geri çevrilmişti. Eğitim enstitüleri sadece faşistlere açık bir okul haline getirilmişti.

Ecevit hükümetinin sözcüleri bir süre sonra danıştay kararlarını hiçe sayan demeçler verdiler. Kanunsuz olarak okullara sokulmuş olan faşistler için «onlar da halk çocuğudur» gibi sözlerle danıştay kararlarını uygulamadılar. Bu okullara girmeye hak kazanmış onbinlerce öğrenci açıkta bırakıldı.

Ecevit hükümetinin öğrencilere verecek hiç bir şeyi yoktur. Okulları «kardeş kardeş okunulan kurumlar haline getireceğiz» sözlerinin söylendiği günlerde faşist komandolar polisle işbirliği halinde İstanbul Üniversitesi öğrencilerine silahlı, bombalı saldırı düzenleyerek 7 öğrenciyi öldürdüler. Öğrencilerin en küçük direnişi, karşısında polisi, panzeri ve copu buluyor. Bütün bunlar Ecevit hükümetinin öğrenciler hakkındaki tutumlarını ortaya koyuyor.

Öğrencilerin somut problemleri konusunda, yüzbinlerce Lise mezunu işsiz genç konusunda vs.

Ecevit Hükümetinin programında temennilerden, içi boş yuvarlak laflardan öte hiçbir şey yoktur.

ECEVİT HÜKÜMETİ KÜÇÜK MEMURLARA KÜÇÜK ESNAFA DÜŞMANDIR!

Bu hükümetin programında ay sonunu nasıl çıkaracağını bilemeyen borç içinde kıvranan küçük memurların sorunlarına da çözüm getirilmemektedir. Küçük esnaf hakkında ise, küçük esnafın büyük komprador sermaye karşısında erimesinin nasıl engelleneceği konusunda da Ecevit hükümetinin programı çözüm getirmemektedir.

ECEVİT HÜKÜMETİ EMPERYALİZMİN UŞAĞIDIR!

Ecevit hükümetinin programı, emperyalist sermaye karşısında, niteliğine uygun uşakça tavır takınmaktadır. Bu konuda şunlar denmektedir.

«Yabancı sermaye konusunda, ekonomimizin yararına bir rekabetçilik gözetilecektir. Yabancı sermayeden ileri teknoloji getirmesi, sınai gelişmemizi hızlandırması, ihracata olanak vermesi, ödemeler dengemize olumlu etki yapması gibi ölçütlerle yararlanılacaktır.»

«...Döviz gereksinmelerimizi karşılamak üzere, yeni ve güvenilir kaynaklar bulunacaktır».

Ecevit, görüldüğü gibi, yabancı sermayeden «ekonomimiz lehine» yararlanılmasını savunmaktadır. Ecevit hükümetinin programında sözü edilen «ekonomimiz» gerçekte emperyalist dünya ekonomisinin bir parçası durumundadır. Ve ondan ayrı ele alınamaz. Türkiye'de emperyalist sermaye, kendi ihtiyaçlarına uygun bir ekonomi yaratmıştır.

Bu ekonomi, emperyalizme bağımlı montaj ve ambalaj sanayiinden oluşan komprador tipte bir kapitalizmle, emperyalizm tarafından toprak ağalığı, tefecilik gibi kurumlarla ayakta tutulan feodalizmin iç içe girdiği yarı-feodal bir ekonomidir. Ecevit'in sözünü ettiği yabancı sermaye emperyalist sermayedir. Emperyalist sermayenin amacı, girdiği ülkeyi ekonomik yönden geliştirmek değil, o ülke ekonomisini kendine bağımlı kılmaktır. Bu yüzden emperyalist sermaye beraberinde kendi ülkesinden geri bir teknolojiyi getirir, bağımsız sınıai gelişmeyi engeller, ihracata olanak vermez, tam tersine ülkeyi sanayi mamulleri ithalatına zorlar ve o ülkenin dış ödemeler dengesini kendi lehine bozar. Ecevit ve hempaları, emperyalist sermayenin bu niteliklerinin bilincindedir. Onlar bu nitelikleri halkın gözünden gizlemek, halka emperyalist sermayeyi şirin göstermek istiyorlar. Onlar «güvenilir kredi kaynakları» bulunacağından söz ediyorlar. Onların sözünü ettiği «güvenilir kredi kaynakları» Batı Alman Fransız, İngiliz bankalarıdır. Amerikan bankalarıdır. Amerika'nın denetimindeki uluslararası kredi kurumlarıdır. Ve nihayet Rus sosyal-emperyalistleridir. Bütün bu güçler Ecevit hükümetine kredi vereceklerdir. Verecekleri krediler, halkımızın alınteri ile ödenecek kredilerdir. Türkiye ekonomisini, biraz daha emperyalizme bağımlı hale getirecek kredilerdir.

Bu hükümet -kendinden önceki tüm hükümetler gibi- emperyalizme uşaklık eden ve edecek olan bir hükümettir.

Komünistlerin yabancı sermaye konusunda siyasetleri açıktır. Komünistler önce ülkede hakim

sınıflar tarafından alınan tüm borçları reddederler. Ülke içindeki bütün yabancı sermayeye tazminatsız el koyarlar. Emperyalist devletlerle ilişkilerinde ise, peşin ödeme esasını uygular, emperyalist güçlere borçlanmayı ilke olarak reddederler.

Ecevit hükümetinin programında bir yanda emperyalist sermaye karşısında böyle usakça bir tavır takınılırken bir yandan da şöyle denmektedir.

«Ezilen ulusların Kurtuluş hareketine Atatürk önderliğinde öncülük etmiş olan Türk ulusu, nerede ve hangi görüntü altında varlığını sürdürürse sürdürsün, emperyalizme bütün gücüyle karşı çıkacaktır.»

Önce, Türkiye’de İngiliz, Fransız, İtalyan emperyalistlerinin ve onlara usaklık eden Yunanistan’ın giriştiği işgal hareketine karşı verilen mücadele- nin «Türk Ulusu» değil, çeşitli milliyetlerden halkımız tarafından verildiğini belirtelim.

Bu mücadele verilirken «Türk Ulusu’nun bir bölümünü oluşturan kompradorların ve toprak ağalarının temsilcisi olan Kemalistler, emperyalistler ile el altından anlaşmalar yapıyorlardı. Atatürk’ün önderliğindeki komprador patronların ve toprak ağalarının Türk olan kesiminin temsilcilerinin önderliğinde verilen mücadele, bu yüzden Türkiye’ye yalnızca şekilde bir «bağımsızlık» getirdi. Türkiye sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeden, yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkeye dönüştü. Kemalistler emperyalizme özde karşı değillerdi. Onlar Türkiye’nin sömürgeleştirilmesine karşı idiler. Çünkü sömürge statüsü kendi varlıklarını da tehdit ediyordu. Bu yüzden Atatürk önderliğindeki ha-

reketin, ezilen ulusların kurtuluş hareketine öncülük etmiş olduğu bir palavradır. Bu hareket, ezilen uluslara yalnızca nasıl kurtulunamayacağını göstermiştir. Ecevit hükümeti de, özde emperyalizme karşı değildir. Tam tersine emperyalizme uşaklık etmeyi programına temel almış bir hükümettir. Bu yüzden de, Atatürk'ün «anti-emperyalistliği» nasıl bir palavra ise, Ecevit hükümetinin de «nerede ve hangi görüntü altında varlığını sürdürürse sürdürsün, emperyalizme karşı çıkacağını» ilan etmesi de böyle bir palavradır.

Ecevit bir yandan «emperyalizme karşıyız» palavraları sıkarken, bir yandan da, hükümet programına uygun olarak 11 Şubat'ta «The Middle East» adlı gazete'ye verdiği demeçte, "Türkiye, yabancı teknoloji ve sermaye için... bütün Ortadoğu'nun enüstrileşmesini hızlandıracak ideal bir yatırım alanıdır." diyerek gerçek uşak yüzünü ortaya koymaktadır.

IMF'den ve tüm emperyalistlerden kredi alabilmek için yerine geirmeyi taahhüt ettiği "niyet mektubu" CHP hükümetinin gerçek kimliğini açığa çıkarmaktadır.

Bugün dünya iki mücadele cephesine ayrılmış durumdadır. Bu cephenin bir yanını emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik oluşturmaktadır.

Cephenin diğer yanında da başta sosyalist devletler olmak üzere, uluslararası işçi sınıfı ve Marksist-Leninist partiler öncülüğünde halklar vardır.

Ecevit hükümeti bu iki cephenin «ortasında» durmak adına gerçekte emperyalizm,sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik cephesinde yer almaktadır. Ecevit hükümetinin programı komprador patronların ve torak ağalarının programıdır.

ECEVİT HÜKÜMETİ HALK DÜŞMANIDIR!

Ecevit hükümeti iki konuyu gerçekleştirmeyi programına temel almıştır.

1)“İç barışın sağlanması”, 2)“Devlete ve devlet sözüne güvenin güçlendirilmesi”.

Ecevit hükümetinin programında sağlanacağını vadettiği «iç barış» nedir ve bu nasıl sağlanacaktır?

Burada sözü edilen «içbarış» gerçekte sınıf barışıdır. Ezenlerle ezilenler -sömürenlerle sömürülenler arasındaki barıştır. Böyle bir barış ise gerçekte imkansızdır. Hakim sınıflar her dönemde, böyle bir barış sağlama adına teröre başvururlar. Ülkemizde hakim sınıfların uyguladığı terör ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısına uygun olarak her dönemde faşist terör olmuştur. Ülkemizde, hakim sınıflar hiç bir dönemde işçi sınıfının devrimci örgütlenmesine, komünist örgütlenmeye izin vermemişler, her dönemde komünistlere işkence ve zulüm uygulamışlardır. Ülkemizde demokratik kitle örgütlerinde örgütlenme bile ağır baskılar altındadır. Bu, Ecevit hükümeti döneminde de böyle olacaktır. Nitekim Ecevit hükümeti, görevini devir aldıktan sonra yaptığı uygulamayla bunun böyle olacağını göstermiştir. Bugün Türkiye’de izinli bir yürüyüşe katılan herkesi polis aramaktadır. Po-

lis, üzerinde ilerici kitap var gerekçesiyle yurtseverleri göz altına almaktadır. İzinli bir yürüyüşte yaptığı bir konuşma nedeniyle dernek yöneticilerini gözaltına almaktadır.

Hükümet, öğrenci yurtlarına «karakol» kurulağını açıklamaktadır. «Asayişin» sağlanması için, ordunun da «polise» «yardımcı» olacağı açıklanmaktadır. Türkiye'nin bir çok yerinde resmen sıkıyönetim ilan edilmeden, sıkıyönetim uygulamalarının hazırlığı yapılmaktadır.

Bütün bunlar Ecevit hükümeti tarafından «iç barışı» sağlama gerekçesi ile yapılmaktadır. Ecevit hükümetinin iç barışı sağlaması, grevlerin, toprak işgallerinin, gecekonduların yıkımına karşı direnişin, boykotların, kısacası her türlü haklı mücadelenin faşist metodlarla bastırılması demektir. İçişleri bakanlığına 12 Mart döneminin «ünlü» paşalarından İrfan Özyaydanlı'nın getirilmesi, Ecevit hükümetinde Orhan Eyüboğlu ve Necdet Uğur gibi «ünlü» polis müdürlerinin yer alması tesadüf değil, Ecevit hükümetinin «içbarışı» nasıl sağlamayı düşündüğünün göstergesidir.

Onun görüşüne göre, işbaşında olan hükümet «her şeyi halk yararına» düşündüğü için halkın mücadelesine gerek yoktur.

Ecevit hükümeti temel görevlerinden biri olarak «devleti» güçlendirmeyi görmektedir. Nedir Ecevit hükümetinin güçlendireceği devlet? Bu devlet kimin devletidir? Ecevit hükümetinin güçlendirmek istediği devlet, ülkemizde emperyalizme uşaklık eden komprador patronların ve toprak ağalarının devletidir, onların halkı ezme ve sömürme için kullandıkları bir araçtır. Halkın çıkarı, bu

devletin güçlendirilmesinde değil, bütün kurumları ile yerle bir edilmesinde, yıkılmasındadır.

Ecevit hükümeti, bütün temel meselelerde, kendinden önceki hakim sınıf hükümetlerinin siyasetine uygun bir siyaset izleyecektir ve izlemektedir.

Ecevit hükümeti, emperyalizme ve sosyal emperyalizme, komprador kapitalizmine karşı değil, tam tersine bu güçlere hizmet eden bir hükümettir.

Ecevit hükümeti, kendinden önceki tüm hakim sınıf hükümetleri gibi, işçi düşmanı, halk düşmanı bir hükümettir.

Ecevit hükümeti, kendisinden önceki bütün hakim sınıf hükümetleri gibi, milli baskıdan yana, ırkçı şoven bir hükümettir.

Ecevit hükümeti, kendinden önceki bütün hükümetler gibi, halkımız üzerinde faşist diktatörlük uygulayacaktır.

Ecevit hükümetinin önceki hükümetlerden farkı, özde değil şekildedir. Bu fark, faşizmin solculuk, ilericilik adına uygulanması olacaktır.

Ecevit hükümetinin özde MC hükümetinden farkı olmadığını gösteren bir dizi örnek vardır.

— Muhalefette iken MC hükümetinin bütçesini «işbirlikçi sermayenin bütçesi» olarak niteleyen CHP, hükümete gelince bu bütçeyi aynen benimsemiştir.

— Muhalefette iken «kontr-gerilla» üzerinde gürültü koparan, «kontr-gerilla kaldırılmalıdır, suçlular cezalandırılmalıdır» nutukları atan Ecevit, başbakan olunca «kontr-gerilla yoktur» diyecek kadar iki yüzlüdür.

— Muhalefette iken küçük üreticinin «koruyucusu» kesilen, geçen yıl tütün baş fiyatını az bulan, en az «75» lira olmalıdır diyen CHP, hükümete gelince tütün başfiyatını «57» lira olarak tesbit etmekten utanmamaktadır.

Daha düne kadar hükümet olan, ve CHP tarafından eleştirilen MC partileri, bugün CHP hükümetini aynı sözlerle eleştirmektedir. Bu onların ortak özünü açıkça belgelemektedir.

Ecevit hükümetinin ve CHP'nin, kendinden önceki hükümetlerden farkı, demogoji silahını daha bir ustaca kullanmasıdır.

Ecevit hükümeti bu yüzden kendine socu, devrimci, sosyalist, hatta komünist adını takan bir dizi revizyonist ve her türden oportünist grup ve kişinin de desteğini almıştır. Bunlar şimdi de, bazı noktalarda eleştirmelerine rağmen esas olarak CHP hükümetini destekleme durumundadırlar.

Bu daha hükümetin kurulduğu ilk günden belli olmuştur. Sosyal faşist nitelikteki teşkilatlardan Rus sosyal emperyalizmine uşaklık eden T'K'P ve onun güdümündeki bir dizi teşkilat (İGD, İKD, Maden-İş vb.) yeni Ecevit hükümetini doğrudan desteklemektedir. Bunlar hükümetten «demokrasinin sınırlarını» genişletmesini talep etmektedirler. Yeni hükümete tek eleştirileri 141 - 142. maddelerin kaldırılmasının hükümet programına alınmaması yönündedir. Ama onlar bunu, hükümet içindeki CHP'den olmayan unsurlara bağlamaktadırlar.

Sosyal faşistlerin, faşist Ecevit hükümetini destekleyecekleri pratiklerinden de görülmektedir.

Sosyal faşistlerin yönetimde bulunduğu Maden-İş, CHP hükümet olur olmaz, «İç barışı» sağlamak için, MESS patronları ile masaya oturmuş, 40000'in üstünde grevci işçinin haklarını MESS patronlarına satmıştır.

Ardından Şubat başında Zonguldak Ereğlisinde başlatılan bir grevde Ecevit'in müdahalesi ile bir günde durdurulmuştur. Sosyal faşist TSİP de T"K"P doğrultusunda bir tavır takınmakta, hükümetten «devletin demokratikleştirilmesi»ni talep etmektedir. «Faşistlerin devlet kademelerinden temizlenmesi, ya da gizli açık terör örgütlerinin yok edilmesinin kolay olmayacağını» belirtmekte ve hükümete yardımcı olacaklarını açıklamaktadırlar.

TİP de buna benzer bir tavır takınmakta, Ecevit hükümetinin ««hassas denge hükümeti olduğunu», «sosyalistlerin» görevinin «dengenin sağa doğru bozulmasını engellemek için Ecevit hükümetini desteklemek» olduğunu söylemektedir.

Bütün sosyal faşist nitelikteki partiler, Ecevit hükümetinden bir dizi «demokratik talep» te bulunmaktadır.

Gözü «iki süper güç» adını verdiği, ABD Emperyalizmi ile Rus sosyal emperyalizminden, özellikle de «daha saldırgan daha tehlikeli» olarak nitelendiği «Rusya!» dan başka bir düşman görmeyen «Aydınlık-Halkın Sesi» modern revizyonizmi, hakim sınıfların yeni hükümetini destekleme konusunda Rus sosyal emperyalizmine uşaklık edenlerle ve diğer sosyal faşistlerle aynı saftadır. O da aynı sosyal faşist nitelikteki partiler gibi Ecevit hükümetinden bir takım «demokratik talepler»de bulun-

maktadır. Bunlar, Ecevit hükümetinin emperyalist uşağı yüzünü teşhir edecek yerde ondan «ülkenin bağımsızlığını savunmasını, Kıbrıs'taki haksız duruma son vermesini, Yunanistan'la dostluk siyaseti izlemesini, faşistlerin üzerine cesaretle yürümesini» beklemektedir.

Günlük bir gazete olan «Aydınlık» esas olarak desteklediği CHP'ne bazı noktalarda yön göstermekte, onun taktiklerini çizmeye çalışmaktadır. Bunu halk düşmanı Doğu Perinçek, Halil Berktaş gibi TİKP'inde yöneticileri olan kişiler «Aydınlık» gazetesi vasıtasıyla CHP'ni esas olarak desteklemektedir.

«Aydınlık» modern revizyonizmini cesaretsizce geriden izleyen Halkın Yolu oportünistleri de, «Aydınlık»a benzer bir tavır takınmaktadırlar. Bunlar Ecevit'in hükümet programını «faşizme karşı ciddi (!) bir mücadeleyi» içermemesi açısından eleştirmektedirler.

SDP ve TEP gibi partiler, yeni Ecevit hükümetini, özellikle Ecevit'i «küçük burjuvazinin temsilcisi» olarak görmekte, Ecevit hükümetinden «emperyalizme ve faşizme karşı» mücadele etmesini talep etmekte ve beklemektedirler.

Halkın Birliği oportünistleri, Ecevit'i «Avrupalı emperyalistlerin işbirlikçisi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi» olarak görmekte, hakim sınıfların bu kesiminin «faşist olmadığı» safasatasını yaymaktadır. Halkın Birliği oportünistleri Ecevit'i «faşizmle uzlaştığı için» eleştirmektedirler. Halkın Birliği Ecevit hükümetini faşist olarak görmekte, ve halkı da «esas darbeyi baş düşmanları faşistlere ve sosyal faşistlere» vurmaya çağırmaktadır.

Halkın Kurtuluşu oportünistleri bir yandan, «CHP hükümetinin programı emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet ediyor» demektedir, diğer yandan da «CHP hükümetinin reformist» olduğunu tesbit etmektedir. Bunlar CHP hükümetine karşı mücadeleyi reformizme karşı mücadele olarak görmektedir.

Küçük burjuvazinin Devrimci Yol, Kurtuluş gibi dergiler etrafında toplanan «sol» siyasi akımları da CHP'yi ehven-i şer olarak görme ve gösterme konusunda diğer revizyonistler ve her türden oportünistlerle birleşmektedir. Bunlardan Kurtuluş, Ecevit'ten «faşizme karşı kararlı olmasını» istemektedir. Devrimci Yol ise bunu somutlaştırmakta ve «Oligarşinin taze kanı» demesine rağmen Ecevit'i «faşist çeteleri dağıtmak, faşist işkence ve cinayet şebekelerini yok etmek için gerçek bir savaş vermeye» çağırmaktadır.

Kendisine «Marksist-Leninist» diyen bir dizi Kürt milliyetçisi grup da Ecevit hükümetini olumlu karşılamaktadır.

Bütün oportünistlerin ortak noktası, Ecevit hükümetini faşist olarak nitelememeleridir. Bunların tümü Türkiye'de faşizmi esas olarak MC partileri ile sınırlamaktadırlar. Bir bölümü, Ecevit hükümetini hakim sınıfların değil, halkın temsilcisi olarak görmekte, bir bölümü ise, Ecevit hükümetini hakim sınıfların bir kesiminin temsilcisi olarak görmekte, hakim sınıflar içinde ««faşist ve demokrat» olan iki kanat olduğunu söylemektedirler. Bütün bunlar, Marksizm-Leninizm ile, Türkiye gerçeği ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmayan tesbitlerdir.

Biz Marksist-Leninist'ler halkımıza şunu söylüyoruz :

Ülkemizde emperyalizme uşaklık eden komprador patronlar ve toprak ağaları hüküm sürmektedir. Ülkemizde faşizm, komprador burjuva ve toprak ağalarının, şu veya bu kanadının değil, tümünün iktidar şeklidir.

CHP HÜKÜMETİ FAŞİSTTİR!

CHP komprador patronların ve toprak ağalarının esas olarak Batı Avrupa'daki emperyalist güçlere, özellikle de Batı Alman emperyalizmine, hizmet eden kanadının siyasi temsilcisidir.

Ülkemizde faşizm, komprador patronların ve toprak ağalarının şu veya bu kanadının temsilcilerinin hükümet olması ile yıkılmaz.

Ülkemizde faşizmin yıkılması devrim meselesidir. Faşizm ancak, komprador patronlar ve toprak ağalarının iktidarı bir bütün olarak yıkıldığı, onların devleti devrimle parçalandığı, işçi sınıfının öncülüğünde halk iktidarı kurulduğu zaman yıkılacaktır.

Ülkemizde faşizmi yıkmak için verilen mücadele, Demokratik Halk Devrimi mücadelesidir.

Bu mücadele, uzun ve zorlu bir mücadeledir. Bu mücadele fedakarlık isteyen bir mücadeledir. Ama çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşunun tek yolu bu mücadeleden geçmektedir.

Ülkemizi emperyalizmin sömürü ve talanından kurtarmak, ülkemizde halk demokrasisini gerçekleştirmek, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi kurmanın tek bir yolu vardır. **DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ...**

Demokratik halk devrimi ülkemizde emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin hakimiyetine son vermek, halkın iktidarını gerçekleşt-

tirmek hedefine yönelmiştir. Demokratik Halk Devrimi, emperyalizmin her türüne, tüm emperyalistlerin ülkemizdeki uşaklarına karşı yönelmiştir.

Demokratik halk devrimi, ülkemizde komprador patronların ve toprak ağalarının şu veya bu kanadına değil, tümüne karşı yönelmiştir.

Demokratik halk devrimi ülkemizde işçi sınıfının Marksist-Leninist Partisi önderliğinde verilecek halk savaşı ile, kırlardan şehirlere, iktidarın parça parça ele geçirilmesi yoluyla gerçekleşecektir.

İşçi sınıfının Marksist-Leninist Partisi Ecevit hükümetini ehven-i şer görüp, gösteren her türlü sahte devrimci siyaseti reddeder.

Marksist-Leninist'ler bugüne kadar olduğu gibi, Ecevit hükümeti döneminde de hakim sınıflara karşı uzlaşmaz bir tavır takınacak, örgütlenme ve mücadelesine tutarlı bir biçimde devam edecektir.

İşçi sınıfının Marksist-Leninist Partisi, halkın kendiliğinden bilinçleneceği şeklindeki tevekkül anlayışını reddeder. Biz CHP hükümetine taleplerde bulunalım, o gerçekleştiremeyince teşhir olacaktır, şeklindeki anlayışları doğru bulmaz.

Marksist-Leninist'ler halka gerçekleri açıklamalı, her fırsattan yararlanarak CHP hükümetinin gerçek yüzünün açığa çıkmasına çalışmalıdır.

Önümüzdeki dönemde CHP hükümetinin baskıları daha çok artacaktır. Halk artan hayat pahalılığı ve zulmün altında daha çok ezilecektir. Marksist-Leninist'ler kitle gösterilerine, halkın düzene karşı her türlü mücadelesine önderlik etmeli, en ön safta mücadele etmelidirler.

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZ !.

Hakim sınıfların şu veya bu kesiminin peşinden gitmek, hakim sınıfların şu veya bu kanadına umut bağlamak bizim kurtuluşumuzu sağlamaz.

Bizi kurtuluşa götürecek tek yol Demokratik Halk Devrimi'dir. Faşizm halk savaşı yoluyla yıkılacak, Demokratik Halk Devrimi mutlaka başarıya ulaşacaktır.

CHP hükümeti ya da Ecevit halkın umudu değildir. Ecevit hükümeti halkı kurtaramaz. Ecevit halkın değil; emperyalistlerin, komprador patronların ve toprak ağalarının umududur.

Halkın umudu kendisidir. Halkı halktan başka kurtaracak hiç bir güç yoktur. Devrimi zafere götürecek güç bizdedir. Bize, Kurtuluş mücadelemizde önderlik edecek, yol gösterecek olan işçi sınıfının Marksist-Leninist partisidir.

İşçiler, köylüler, emekçiler bu parti içinde örgütlenerek kurtuluşlarını sağlayabilir.

Artık tatlı sözler, artık aldatmalar yeter!

Örgütlenelim! Kurtuluşumuzu sağlayacak Demokratik Halk Devrimi mücadelesine örgütlü olarak katılalım.

Bizlerin menfaati devrimdedir. Demokratik Halk Devrimi halkın kendi özyönetimini kuracaktır. Köylüler toprağa, krediye, tarım aletlerine kavuşacak; işçilerin emeğine el koyulmayacaktır. Demokratik Halk Devrimi halka gerçek demokrasiyi, halk demokrasisini sağlayacaktır.

Demokratik Halk İktidarını halk kuracaktır! Tanrı, Paşa, Bey, Ağa, Sultan nasıl bizleri kurtarır? Bizi tüm kurtaracak olan kendi kollarımızdır! Yükselt kurtuluş bayrağını, zulmü rüzgârlara savur! Körükle devrim ocağını, tavı gelen demire vur!

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

FİYATI : 7,5 LİRA